

[Ole Bjørn Kraft.]

hensyn har åbenbart været drivkraften. Man har ønsket at tage billedet fra de vestlige landes forhandlinger. Det lykkedes delvis i Paris. Man forsøger det nu ved forhandlingerne om Bagdadpagten. Det er dygtigt gjort, men det fremkalder ikke tillid. Lad det være sagt klart fra det danske folkets talerstol: det fremkalder ikke tillid. Hensigten er for åbenbar. Hvis Sovjetunionen derfor vil overbevise os om, at den har virkelig alvorlige ønsker om at bidrage til afspændingen og nå frem til et fredeligt samliv, er der andre veje, den kan gå ad, veje, ad hvilke man bedre og hurtigere kan nå frem til de resultater, som man siger man stræber efter. Hvis man brugte disse veje, ville tilliden umiddelbart vokse.

Men det, der ville fremkalde mest tillid — og tillid er det, vi mangler i verdenskampen; mistilliden er et alt for fremtrædende træk i verdensbilledet i dag — ville være, om man holdt de løfter, man allerede har givet. Der er et løfte, som jeg synes der er grund til også i denne sal at sætte en streg under, og det er det løfte, som blev givet under statschefsmødet i Genève i juli 1955. Her lovede nemlig Sovjetunionens ansvarlige ledere højtideligt at ville gennemføre Tysklands genforening på grundlag af frie valg i, som det hed, det tyske folks og den europæiske sikkerheds interesse. Men herom hører vi intet i dag, og dog ville netop en handling som denne — gennemførelsen af Tysklands genforening — mere end noget andet overbevise verden om Sovjetunionens gode vilje og være den bedste indledning til forhandlinger. Den ville gengive verden, hvad verden savner i dag: tillid til det givne ord.

I billedet af verdenssituationen må også nødvendigvis indgå den internationale kommunismes og Sovjetunionens virksomhed i Asien og i Afrika. Vi ser den udfolde sig i disse dage i begivenhederne i Indonesien; den sovjetrussiske og den kinesiske ambassade i Djakarta vrirler med funktionærer og embedsmænd af alle grader. Jeg vil også nævne den kommunistisk inspirerede konference i Cairo ved årsskiftet. Den var ganske åbenbar i sine hensigter, den havde så sandt ikke til formål at styrke freden i Nordafrika og det mellemste østen. Her opfordrede de kommunistiske deltagere i ganske utvety-

dige ord til at jage de frie folks repræsentanter bort fra landene og til at nationalisere deres ejendom, og der blev lovet al mulig støtte hertil fra kommunistisk side. Endelig må i dette billede af stillingen også indgå Sovjetunionens militære bestræbelser for øjeblikket i Syrien, i Albanien og i Ægypten. Jeg synes, at disse kendsgerninger gør det meget vanskeligt at tage Sovjetunionens og kommunismens fredelige ord således, som de er udtalt.

Hvad må så blive konsekvensen af disse kendsgerninger, som er kendsgerninger? At den frie verden ikke kan slappe af, at den ikke kan svække sit forsvar, men tværtimod må give dette forsvar den størst mulige styrke for ikke at komme i den situation at være den svageste part også ved forhandlingsbordet. Det sagde man jo også i Paris. Jeg vil gerne understrege, hvad der blev vedtaget, og hvad den højtærede stats- og udenrigsminister har stemt for, hvilket også fandt udtryk i ministerens tale: at det må være hvert enkelt NATO-medlems pligt at yde sit mest effektive bidrag til de af alliancen opstillede krav. Vi har stemt for denne udtalelse, den er derfor også forpligtende for regeringen, for regeringens partier og for det danske folk.

Hvordan er nu forsvarspolitikken her i landet? Det første, regeringen foretog sig efter hjemkomsten fra Paris, var at give forsvarsstyrelsen besked om at undersøge muligheden for en forsvarsordning baseret på en væsentlig nedskæring af udgifterne, således at årsbudgettet skulle blive 850 mill. kr., eller en prisreguleret ordning, som ministeren nævnte, på 900 mill. kr. Det er vist nok klart, at denne beslutning forelå inden mødet i Paris, og det er lige så klart, at den ikke kan være inspireret eller fremkommet som et resultat af mødet i Paris.

For oppositionens medlemmer — i hvert fald for det konservative folkepartis medlemmer, og jeg tror også for venstres — måtte denne beslutning af flere grunde forekomme mærkelig. Den harmonerer ikke med den spænding, som også stats- og udenrigsministeren erkender eksisterer, ikke med de kendsgerninger, som spændingen giver sig udtryk i, og den harmonerer heller ikke med de forhandlinger, som havde været ført i forsvarsudvalget inden valget, og hvor et flertal havde erkendt, at en ordning, der